

של אנשי המעמדות שהיו מתפללים שירצה השי"ת את עבודת הקרבת הקרבנות ע"י הכהנים בבית המקדש **אֵינּוֹן סְמֵכִין דְּגוּפָא** ואנשי המעמד הם בחינת נצח והוד שהם העמודים של הגוף **שִׁירוֹתָא לְתַתָּא מִן גּוּפָא** כי הם מתחילים מתחת הגוף שהוא התפארת **תְּרִין יְרֵכִין** והם בחינת ב' פרקים עליונים של שתי הירכיים **עַד דְּמַטֵּי לְבַרְכִין** עד שמגיעים לברכים ששם תחילת פרקין אמצעיים של

הנר"ה •

סוד השם הקדוש "השתפא" שהוא חילוף השם צבאות בא"ת ב"ש

וְאֵלִין אֵינּוֹן רְזָא דְּמַעְמָדוֹת וב' פרקים עליונים אלו דנצח והוד הם סוד אנשי המעמדות שהיו מתפללים על עבודת הקרבנות, **דְּקַיְימֵי עַל קַרְבָּנָא** כי הקרבנות הם מצד המלכות והמעמדות הם הנצח והוד שמעליה והם מעמידים את הת"ת. **וְהָכָא** וכאן בברכת רצה **אֵיהּוּ רְזָא שִׁירוֹתָא דְּתֵרִין יְרֵכִין מְלַעֲיָלָא**, הוא סוד התחלת ב' פרקין עליונים של נר"ה שהם עד הברכים, **חֲבוּרָא דְּנְבִיאִים** ששם מתחברים הנביאים לקבל הנבואה מנר"ה דז"א. **וּמְרָאוֹת** וכן בעלי המראות שמשיגים את המראה מב"פ עליונים דנר"ה דבריאה, **בְּרָזָא דְּאֶתְנוּן דְּשָׁמָא קְדִישָׁא**, **דְּאֶקְרִי** (צבאות בא"ת ב"ש) בסוד השם הקדוש הנקרא **השתפ"א**. **דְּאֵיהּוּ רְזָא דְּשָׁמָא דְּאֶקְרִי** שהוא בסוד השם הקדוש הנקרא **צבאות** כי השתפ"א הם חילוף אותיות צבאות בא"ת ב"ש. **דְּאֵ סְלִיק** השם 'צבאות' עולה באצילות, **וְדָא נְחִית** והשם

השתפ"א יורד ונמצא בבריאה. **וְדָא נְבִיאִים** השם צבאות שבאצילות ממנו נמשך סוד הנבואה, **וְדָא מְרֵאוֹת** והשם השתפ"א שבבריאה ממנו נמשך סוד המראה.

סיום ברכת רצה המחזיר שכינתו לציון ותחילת מודים

וְהָכֵא אִיהוּ רְזָא עֲלָאָה דְּבְרִייתִי וכאן בנו"ה דבריאה הוא סוד הברייתות **דְּקֵאמְרֵן** שאמרנו לעיל כי הברייתא היא חוץ למשנה הנמצאת במלכות דאצילות הנמצאת בהיכל קה"ק דבריאה, וכמשמעות השם 'ברייתא' בארמית, ונו"ה הם חוץ לגופא **וְכַד מְטִי אִינִישׁ לְבַרְכִין** וכאשר מגיע האדם לסיום ברכת רצה שאז הוא כבר בברכים שהם ב"פ אמצעיים דנו"ה בתחילת ברכת מודים, **יְכַרַע** כאשר מסיים **בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה הַמַּחְזִיר שְׁכִינְתּוֹ לְצִיּוֹן** ומתחיל מודים אנחנו לך, **וְהָא הָכֵא** כאן בסיום הברכה כאשר מזכיר תיבת 'ציון' שהיא ביסוד הנוק' **אֶהְדְּרוּ בְּרִייתִי לְמִתְנִיתִין** חזרו הברייתות שבנו"ה דבריאה למשניות שהם במלכות דאצילות **וְאֶתְּבַרְכָּאן פְּחָדָא** ומתברכים כאחד.

צריך לכרוע במודים ולהודות על הנשמות

הֵיכְלָא (דף רס"ב ע"א) **תְּנִינָא לְתַתָּא**, ההיכל השני מלמטה למעלה שהוא היכל עצם השמים בחינת הוד דו"א דבריאה **דְּאֶתְּפַקְדוּ בֵּיהּ נְשָׁמַתִין** שבו מופקדות הנשמות **לְסֻלְקָא לְאֶתְּחִזָּאָה בְּחִיּוֹ דְּחֻלְמָא** לעלות ולראות במראה החלום שהוא נמשך מהוד דאצילות ויורד ש

הלימוד היומי

מדרגות עד שמגיע למיכאל שביצירה שהוא ממונה על החלום. **מוֹדִים** כנגד זה היא ברכת מודים אנחנו לך כי ברכה זו היא בהוד, **לְאִכְנֵעַא בְּרִכִּין** [נה] וצריך האדם

אור הרשב"י

ומ"ש כאן הזהר לאכנעא ברכין, המגן אברהם (סימן קיג סק"ד) כתב ע"פ השל"ה בשם הזוה"ק שיש לכרוע בברכיים כלומר לכופף הברכיים עצמם וכ"כ המשנה ברורה. אבל בשער הכוונות (דרוש ב דעמידה) לא כתב לכופף הברכיים אלא לכופף הגוף לגבי הברכיים [וזה"ל שם (דף כט ע"א) גופא גחין לגבי ברכין וכו' ורישא גחין לגבי גופא] וכן מנהגנו שאנו מכופפים הראש לגבי הגוף והגוף לגבי הברכיים ואין אנו מכופפים הברכיים כל עיקר.

וכתבו האחרונים דבכל כריעה שעושה האדם בכל זמן בתפילתו יש לזוהר מלכרוע באופן שכרוע ועומד על ברכיו, כי שמוהו העכו"ם והישמעאלים לחוק, ושנאויו הוא למקום וכמו שכתב התורת חיים (סופר, סי' צ"ח סק"א) "בהג' רעק"א סי' פ"ט בשם שו"ת באר שבע דאין אנו מתפללים בפריסת כפיים דעכשיו האומות עושים כן וכמו שאמרו חז"ל בפסוק (דברים ט"ז כ"ב) לא תקים לך מצבה דאף שבימי האבות היתה אהובה עכשיו שנאויו הוא לעיני המקום שעשאוהו העכו"ם עליהם לחוק, וקל וחומר דמטעם זה אין להתפלל חס וחלילה בבריכה", עכ"ד, ולכן גם שאומר אברכה לפני ה' עושי לא יכרע על ברכיו. וגם שלא בשעת תפילה נוהגים לזוהר מכך, ובספר

[נה] ואע"פ שבברכת מודים לא אומרים 'ברוך אתה ה' ובשער הכוונות כתב שאין צריך לכרוע אלא כריעה אחת ההכרעה היא כמו שביאר הרש"ש שצריך לכרוע פעמיים כי כשאומר מודים אנחנו לך יכרע גופו ואח"כ יכרע כריעה שניה שהיא כריעת הראש. וכן בזקיפות זוקף גופו תחילה ואח"כ ראשו כמבואר בשעה"כ [וזה היפך המבואר בשלחן ערוך (סימן קיג ס"ו) שבכל כריעה כרע כריעה אחת וזוקף ראשו ואח"כ גופו].

וזה"ל רבנו הבן איש חי (פרשת בשלח סעוף כא): בברכת מודים יכרע במודים ויזקוף בשם, וגם כאן יעשה ב' כריעות ושתי זקיפות כמ"ש לעיל בברכת אבות. ואף על פי שבספר הכונות מפורש דדי באחת, כי השניה משלים במודים דרבנן, הנה כבר בא חכם הוא רבינו הרש"ש ז"ל ודקדק מדברי רבינו האר"י ז"ל במקום אחר שגם כאן צריך ב' כריעות וב' זקיפות. ואף על גב דהרב שמן ז"ל זך דף קל"ח כתב דאין לעשות הפך המפורש בספר הכונות ע"ש, והנה מאחר שדברי רבינו הרש"ש ז"ל הם מוכרחים, ומלשון ספר הכונות לא משמע דיש עיכוב בדבר לבלתי עשות ב' כריעות וב' זקיפות אלא כתב דאינו צריך, על כן ודאי יש לעשות כדברי הרש"ש ז"ל ב' כריעות וב' זקיפות עכ"ל.

להכניע עצמו באמירת מודים ולכרוע על הברכים, **לְאוֹדָאָה עַל נִשְׁמֹתַיִן**
בְּרִקְאֵמָרְן וכן להודות על הנשמות כמו שאנו אומרים **עַל נִשְׁמֹתַיִנוּ**
הַפְּקוּדוֹת לך, (פיון דאשתאיל ממאריה) (ס"א היכלא תניינא לאמשכא ברקאן לתתא
מודים אנהנו לך והאי היכלא איהו דאתפקדו ביה נשמתין לסלקא לאתחזא בחיזו דחלמא.
הקא בעי בר נש לאכרעא ברפין לאודעא על נשמתין ודא הוא על נשמותינו הפקודות) **עַד**
דְּמַטֵּי עד שמגיע **לְהַטוֹב שְׂמֵךְ וּלְךָ נֶאֱתָה לְהוֹדוֹת** ששם כורע וזוקף

• עוד הפעם.

סוד השמות הקרושים בם במוכ

וְדָא הוּא ושני היכלות אלו דנצח והוד שבברכת רצה ומודים הם **גו רְזָא**
דְּשָׂמָא קַדִּישָׁא דְאַקְרִי בסוד השם הקדוש הנקרא **ב"ם**
בְּמוֹכ"ן [כו]. **דָּא אַקְרִי** והם חילוף אותיות של השם הנקרא **אֵל אֱלֹהִים**

אור הרשב"י

בשם ב"ם בברכת רצה. והמעם הוא כי שם
א"ל הוא בחסד בסוד "חסד אל כל היום" ושם
ב"ם חילופו הוא בנצח ענף החסד וכו'.

מודים כו' הנה ברכה זו היא בהוד דאימא
וזהו לשון הודאה הרמוז בתיבת מודים מלשון
הוד, ולכן בהויית חתימה ברכה הזו תכוין אל
שם במוכ"ן שהוא חילוף שם אלהים דאלפא
ביתא דאבג"ד כנו' בוהר פ' פקודי. והמעם
הוא כי שם אלהים הוא בנבורה ותמורתו שם
במוכ"ן הוא בהוד ענף הנבורה כנ"ל.

לקט הקמח החדש (סי' צ"ח סק"ה) כתב
"ונזהרים מזה מאד, ואפילו תינוק (ילד)
שכורע על ברכיו שלא במכוין גוערים בו,
ומנהג ישראל תורה היא".

[כו] כתב הרב בשעה"כ דרוש ו' דעמידה: כי
רצה ומודים ושם שלום הם נה"י דאימא
המאירים בנוק, וזה סדרן: רצה בנצח דאימא
ולכן בהויית חתימה ברכה זו תכוין אל שם
ב"ם שהוא חילוף שם א"ל באלפא ביתא
דאבג"ד כו', ונו' בוהר פ' פקודי שצריך לכוין

הלימוד היזמי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000